

1122
Nagy-Körös, December 23. 1855.

Kedves barátom,

Sajnálattal olvasom a Naplótól, hogy egy jó arányjoddal is, mit kevesebb van, — örömmel, igaz lelki örömmel, hogy rólad oly nemesen emlékezett meg vegehagyományában. Köszönet a neves fiúval kölgynék! Te is a kisid már bit, tosiiva ragyok. A keresztet nem Tornyó-jel marhaffa, rende ugyan: de elég arra, hogy aggasztó gond nélkül tekintse a jövőre, ne fájjon gyermeked nyavalygása. Remélem, hogy Fekubaba, ki, mint vödnek Julisáhol, irt soraitól értesült, újra bejeg volt, aróta jobban van. Adja isten! — Gyembe jutott rajongásod a parakt élet és lobogós ing mellett, — a skalánxi romnál! — s hogy ha valóban ex boldogságod netovábbja: immár elérted azt! De se aldokk és hagyj másként a szaktad veszt. Iti, vatalod, az irudalom (?) is kis ragyokád vly kegyelmes ilaxet bíróságis skánodra, hogy nem lett többé skod a sort ellen paraktodni. Arsan e kis fekvő, fuggellenette is tere a papi nyomástól, — kemperöket bármikor megkö, skönheted. Egy fogtam én fel helykezed vaktokását, s re, mélem se is így gondolkodol. Egyébiránt, nem tudom, hol fekszik a neked hagyat vész. Tokaj környékén? Mindenesetre jobb volna közelebb hozzád. Gal úgy ne járj az árvérellel, mint Vörösmarty, szegény. Ak ö gyermekrei is a meutkes (?) árvái volnának, ha szabad volna. Ez még is rettenetes!

Várom, hol fátal meg egy méltó lant a nagy halott felet, de mégeddig hiába. Talán ex sem szabad? — En ma, gam nem tudok imi. Sokkal jobban tisztelom Vörösmartyt, hogysem közelebbü tivadakkal s jeresiatokkal skentség, selenitsem fofját. A lyra nem kivatásom, exkel tisztában vagyok, — egyéb ar-e? arval nem. — Nagy hallom, Deák? az árvák gyánja, s tán segélygnyités is történik, de csak titokban, magán uton, mert máskep nem lehet. —

Pefirót nem tudok egyebet, mint újságolból tudhasni. Mióta itthon vagyok, egyszer rándultram volt be, akkor is csak egy napra. De nincs is mit tudni rólok.

Jókai egyszer írt, a lap ügyében akkor is. A többit nem tudom, el-e, hal-e. — Szabó Károly haragosodt, "Király", sőt, most van megnyakonyért, "Kilágyival együtt" (i. i. a megnyakony ívé leír, nem a "Kilágyi"). A "két fővári levelet" valóság sürgősen, de hiába: elmaradnak a tűz hív art, az irrodalom nagy hitelére! Láttad-e már a Szász "Burgovány" imakönyvét? En meghoztattam az akony lelkiépítésire, s beléjiltatték itt, ott. Többed is van benne pár énekstrophá, — az egész ugyan virágos, különben szép.

Csodálkornál rajta, úgy hiszem, ha az irónám hogy közelebbi levelem óta valamit dolgoztam. Tehát nem is írom azt. A hivatal apró bajai elfogynak, többnyire, szünóraimban piszok és unatkozom. Ez így megy folyvást, két hét két után, s ott vagyot a hót voltam. Lelkem szárnya meg van törve, nem vont, nem ingerel a munka: vagy percknyi lobbantás után ismét befáradok. No de ez nem újság, ere már any, nyírók elegestem.

Nyolcz év óta gyűlt hulladék verteimet valahára csakugyan sikerült összekednem. Heckenast fogja ki, adni, márciusra tán megjelenek. Két kötetre kámitja, az apróbb elbeszéléseket is ideértve. Az első kiadásért 800 forint ad-og-at. Mikor lesz az, hogy én ismét egy kötetet adjak ki? ... Eh! félre kishitűség! Ott van Toldi, az ki kell egészítenem, — a hűn regék, ből egy magyar Sahnawet kell dolgoznom és meg is ten tudja mit. Biz úgy. Csak egérségem egeré, de niskaú vagyok jól egérsen, noha mérsékelve él és bors sem iszom. Még a dohánykást kéne elhagynom, de az nem megy. Talán e narcoticus gör is ár fe, jeunet: de mit csinálnék, ha az sem volna. Akárán meg nagy pipádat füstre kéne rennom, pedig nagyon

szerelem. Az igaz, hogy csak 8 krajczárost nyitok be,
lőle, de itthon az is jó. Ugy kell nekem!

Te megint bolwog vagy ott, van némi társaságsod,
sőt el is jött a „Kartjári a faluba” mint ers hékünte
kér alatt megirták: de nekem nincs, vagy nem szeretem.
Kíméltem a drága időt, mint fukar a pénzt, — a nélkül
hogy harradát venném. A tél próbába fordít, legfeljebb
olvasok, ha van mit. Csak arsan a próba meleg volna!
Ezen akkorot bagyák már 30 ft áru szalmát ettek
meg, még sem melegítik a próbát. — Be költöztél-e
az új lakba? Azt hiszem, úgy istad, hogy tavaszig
nem fogtok átköltözni.

Felcséggem épen most mondja, hogy késti, vajon
meglátja-e idej komám arony azon collecciv-jegy kéket
melyben az ő, a Julcsi, a Laci stb. levelai voltak, mi-
után a Julcsának küldött levelben etekről épen nem
emlékezik. Hogy van, edes jó komám arony? Láska Ke-
gyed, már harmadik lapot írva, és még mind magam
ról: ugy-e unalmas ember vagyok? A naporbau rajz-
zolgattam egy fűdibuszra a gyermekelnek, kűtintőző
tárgyat, hogy elsatálját-e mi csoda, például az aggdél,
ki barlang bejárását, stb. Főbbel közt egy arstalt is
rajzoltam, mellette ebédő emboreket, s egy kis pűzke
gyemert, ki fejében, ki pohárát nyujt, et alá írással:
„idzéljünk na!” Vols öröm és neveség; pedig szegény
gyermek rán épen akkor volt legbesegebb. — Anli (s. i.
az anya) mult naporbau Pesten volt, egy nap ment, ha,
La is jött, teli ruhát kellett vennie. Oly közel horránt
az a Pest, reggel 8-kor indul az ember este 8-kor
itthon van, még sem megzűnt. Engem nincs mi vonjon
oda, a nőket volna, de hiányzik a pénz.

Képzelem, mily kiedlen lehet most a szép Sajó,
völgy is! Már iten jobb preszem a fikat, mert a hó,
lepse hegyes vider még kopárabb szinben rűnik fel.

Az ember az közelebb keireli magát a farsashoz és med,
véhez. Itai az. Miklov hogy van? (Az az esemelainkrol
itt nagyot látnik ugrani, pedig igen a medre kora erre
az ő vidéköt.) Mindig keszülök isai neri, de meg
folyást a jó mindánál vagyok. Rest az ember, kivált
ha olyan, mint én.

Itai a mi jó Péter barátunk hogy éli világát? Azt
hiszem, most már a kariklira nincs jó idő, s többet
kénytelen próbában itni, tain meg is unna magát, ha
kenned oly jó társalgoja nem volna. Darvas Pál urat
és Károly urékat iszald merünkben, kivánj boldog új é,
vet. A kapitán urak is köztöntenem, de azt hiszem, hogy
azóta behelyesed már valami jó ételaba, - tain már
meg is hársodott.

Lérai Józsirol és a miskolcuiakrol mit tudta?
Iregény Józsi! ő is várhatja kölesu a levelet. Mi,
ker jövet horrájok száltsant, az egér compánia álmos
volt, a megelőkött éjstakai lompola's után, megseu
akarták engedni hogy lefekügyem. Ejjel usánig fel vol,
sunk: öl ábrusan, én kedvestemül, kimerülé és fel,
bereg. Másnap has bajok fogtak el, megprepentem,
choteráról gondoltokam - alig vártam hogy miskolcrol
vadahagyjam. Így az elvátás nyomott kedélyü, ked,
vesten volt, a mit nagyon sajnállok. Azóta nem tu,
don, mit esinálnak.

Mind erre eies barátom, miután végig olvastad, el,
mondhatod, hogy bizony kár volt a vintás veszegeeni,
de én csak azt akartam sutrodra adni, hogy meg
élet, türkeiben vagyok, skereusekarnet örülök és igen,
neures igen, igen szeretlek. A többi csak lani-
fáni. Ölellet és csókollat skerebeiddel együtt; légy
jó, irj sokat, sokat.

Barátod
Aranybány

(De lára meg Tompa nimhes az
A. Juleta cam- és vithographion specimenje)

X